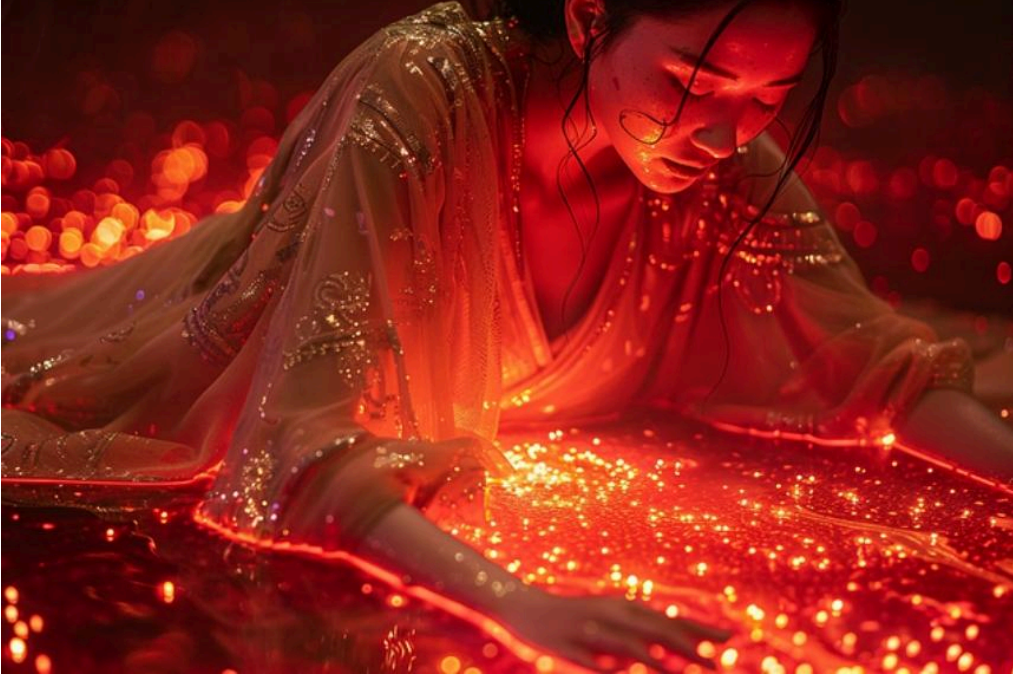

Helena

– Mikail Dede · 16 Mayıs 2021

antik lehçesiyle

bağrıma düşen

kaşî kara güzel buruk yörelerden

sızan bir tutam Mezopotamya

çiçek açsa yüreğimin yamaçlarına

alev dudaklı güneşim

savur simsiyah saçlarını bağrıma

yurt ol mutluluğumun hür ırmaklarına

yağmur gökkuşağı ötesi kıyılara düştükçe

saklasam seni yudum yudum yarınlarıma

bahar yağmurları ağlar ardımdan
mabedimi arasın ceylan gözlerin
özgürce yüređimde süzülen kanatların
bir yankı bitmeyen hüznü nađmelerin
senle kapansa gönlümün zindanı
kanatlanan sabahsız gecelerimde
kavrasam sımsıkı göz kapaklarını
kirpiklerin demlenen çayın buđusu
dumana sarılan yamaçlarda
gecenin kuytu sokađında
kesişen umutlarımı
sevgi bađı ile örsen kilimlere
nefesin kahırla örtülü bahtımı yıksa
tutunsam karanfil kokulu saçlarına
sıđ gecelerin hecelerinde
nefesim bozkırlarda otađ kursa
harabeye düşen yalnızlığımı alsan
dağın yamaçlarında esen rüzgar olsan
ellerimi açsam gelsen kollarıma
ışıldayan kara gözlerinden

tutam tutam Mezopotamya

sersem kır gülleri açmamış

yüreğimin kıraç topraklarına

güneşin saçlarından süzülen

çöllerin bağrında

buharlaşan çiy olup yağsam gözlerine...